

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tétemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2021. nyár-ősz

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk.

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy ú. 21.

tel.: 46/506-613

e-mail: reftetemvar@gmail.com

hivatali idő: hétfő 9–12 óra, csütörtök 14–17 óra

www.deszkatemplom.tirek.hu

Egyházfenntartói járulékos számlaszáma: 11734004-20016124

Hogy engedheti ezt meg Isten?

Sok ember talán ezt kérdezné meg leginkább a keresztényektől, de valljuk be időnként a hívők is csalódottan teszik fel ezt a kérdést. Második helyen pedig talán az az érv van a keresztény hit ellen, hogy teljesen elveszi az emberek szabadságát, rengeteg szabályt kell követni, amiket lehetetlen betartani, és csak arról szól az élet emiatt, hogy mi-

kor súlyt le Isten hárítja, mert valamit elrontottam. Szerintem pont az az érdekes ebben, hogy ez a két dolog magyarázza egymást.

Mikor gyermekkorunkban nagymama mellett serteper-teltünk a konyhában, ő figyelmeztetett, ne menjünk a tűzhely közelébe, mert forró, és megégethet. De persze ha ezt nem hittük el neki, vagy figyelmen kívül hagytuk amit mondott, hamar megtörtént a baj. Ám valószínűleg egy ilyen esetben senki nem gondolja, hogy az égető fájdalom a tenyerünkön nagymama bosszúja lenne azért, mert nem hallgatunk rá. Sőt, minden bizonnyal azonnal mindent félredobva hozta a jeget, hogy enyhítse a fájdalmunkat, és jobban kétségbe volt esve, mint mi.

Nagymama engedte, hogy baj eszen velünk? Nem szólt előre, hogy

vigyázzunk? Nem segített azonnal, ahelyett, hogy csak annyit mondott volna „én megmondtam, hogy ne csináld”? Nem várhattuk el tőle, hogy ne használja a sütőt, ne készítsen ebédet, és egyébként is akkor valami más okán érhetett volna sebesülés bennünket.

Hiszen nem az a megoldás, hogy lebontom a lépcsőt, mert arról leeshet valaki, akkor hogy jutok fel az emeletre? A megoldás az, ha szeretettel figyelmeztetem a gyermeket, hogy óvatosan jöjjön

le, ne szaladva, mert az balesetet okozhat.

Ugyanígy Istentől sem várható el, hogy mindent eltávolítsa az életből, ami veszélyt jelent, hisz akkor végül nem maradna semmi. Mert valljuk

be, nincs olyan dolog, amit ne lehetne rosszra használni. S itt jutunk el oda, hogy a fájdalmak, szenvedések forrása valójában az, hogy MI rosszul használunk valamit, nem úgy, ahogy azt rendeltetészerűen használni kellene. A Bibliában található törvények, szabályok pedig pont ezt hivatottak segíteni, hisz nem várja el Isten, hogy mindenre magunktól jöjjünk rá, sőt annyira szeret minket, hogy nem akarja, hogy a saját kárunkon tanuljunk. A szabályok tehát nem korlátoznak, hanem éppen megadják annak a szabadság, hogy ismerem azokat a határokat, ameddig baj nélkül

„MERT TE JÓ VAGY ÚRAM, ÉS
MEGBOCSÁTASZ, NAGYON SZERETED
MINDAZOKAT, AKIK HOZZÁD
KIÁLTANAK.”

(ZSOLT 86,5)

elmehetnek. Nem is állhatna tehát semmi távolabb a valóságtól, mint a valódi szabadságot a szabályok eltörlésétől várni.

Persze aztán mind megsérülünk életünk során, csak ilyenkor nem mindegy, hogy azt hibáztatjuk, aki előre figyelmeztetett és mindig is meg akart óvni bennünket, vagy azt tesszük, mint gyermekként, szívgöngybe odabújva annyit mondunk: „Ne haragudj, hogy nem figyeltem Rád!” Az igazán jó hír pedig az, hogy a szerető Isten az ezredik lehetőségek Istene, így őszinte örömmel mondhatjuk:

„Mert te jó vagy Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.” (Zsolt 86,5)

*Hártó Ákos
gyülekezeti tag*

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Hírek óvodánk életéből

Istennek hála, rendben elkezdtük a 2021-2022-es nevelési évünket.

Nehéz időszakon vagyunk túl. A mi munkánkat is beárnyékolta a járvány. Idén is online történt az előjegyzés, és a nagyok ballagása is. Nem tudtunk sajnos nyíltnapot tartani, ahol betekintheztek volna a leendő kiscsoportos szülők a munkánkba.

Sokat beszélgettünk arról, hogy milyen hatással lesz ez az időszak gyermekeink életére, hiszen sok mindenből kimaradnak a Covid miatt. Bennünk is felmerül a kérdés: miért történnek ezek a

dolgok az emberiséggel? Valószínű Isten tanítani akar minket! Álljunk meg egy kicsit, lassítsunk, segítsünk egymásnak.

Az idei nyáron 2 hétre zárt be az óvodánk augusztus közepén. Mindenkinek jólesett a pihenés, a feltöltődés.

A dadus nének remek munkát végeztek nyáron is. Kitakarították és fertőtlenítették az egész óvodát. Hála és köszönet nekik. Péter bácsi az udvari fajtékainkat az idén nyáron azért nem festette le, mert október közepéig reménységünk szerint megújul az játszóterünk az óvoda udvarán. Új játékokkal bővül, a régiéket pedig új helyre kerülnek.

A nyári zárás után augusztus 23-án nyitotta meg a kapuját a Jókai

Óvoda. Azóta gyerekzsivajtól hangos az épület. 30 kiscsoportos gyermeket vettünk fel az idén is, ők folyamatosan érkeznek. Nagy-nagy szeretettel fogadjuk a kicsiket. Nehéz az elválás anyától sok kisgyerekeknek, bizony néha sírdognak. Óvó nénik vigasztalják őket, megérett szeretettel fordulnak feléjük.

Pályakezdő óvó nénivel bővült a Jókai Óvoda nevelőtestülete, Dolyák Fruzsina személyében. Isten adjon neki erőt, kitartást életére és munkájára! Mi nagyon örülünk, hogy minket választott.

Itt szeretném megemlíteni, hogy a Jókai Óvodában minden csoportban diplomás, sőt több diplomával rendelkező, jól felkészült óvodapedagógusok dolgoznak, annak ellenére, hogy Miskolcon és az ország több pontján küzdenek óvónő hiánnyal.

Az idei nevelésünk mottójául ezt választottuk: *„Neveld a gyermeket annak megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor se tér el attól”* (Péld 22,6). Ezt mindannyian szívünkbe zárjuk, és így végezzük munkánkat Isten segítségével. Mi 3-4 évig kísérjük figyelemmel gyermekeink fejlődését, de bízunk abban, hogy jó alapokat rakunk le náluk minden téren.

Lassan talán visszatér a régi életünk. Meddig azt nem tudjuk, reménységünk szerint sokáig! Beindult a prevenció torna, a Református Egységes Gyógy-pedagógiai Módszertani Intézmény (EGYMI) felmérte gyermekeink képességeit. A nagyok korcsolyázni fognak járni, Legó ovi segítségével az informatika világába tekinthetnek be, akik

jelentkeztek rá. Voltunk a Tűzoltóságon, megyünk koncertre, a Művészetek Házába, az Állatkórházba az állatok világnapja alkalmából. A szülői értekezleteket is rendben megtudtuk tartani. Három csoportunk kiránduláson vett részt.

Hálát adunk Istennek mindenért, imádkozunk azért, hogy a járvány ne úgy térjen vissza, mint az elmúlt időszakban.

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek az Istenben, és higgyetek én bennem” (Jn 14,1)

*Csirmaz Marianna
óvodavezető*

Nyári Erzsébet-tábor református palástban

Ki ne emlékezne szívesen vissza az általános iskolás korából azokra a nyári élményekre, amikor közös táborozáson vett részt az iskolatársaival?

Alig lett vége a 2020/21-es tanévnek, az iskola épülete ismét megtelt kisdíákokkal. Iskolánk sikeresen pályázott -már többedszerre- az Erzsébet-tábor programra, így három egyhetes turnusból álló nyári táboroztatásra nyílt lehetőségünk „sokszáz” gyermek (és szülő) öröme.

A pedagógusok számára más jellegű feladatot jelentett a tábori körülmények között végzendő nevelői munka. A gyerekeket más oldalukról ismertük meg, sokat tudtunk velük beszélgetni, az iskolai helyzetektől eltérő szituációkat

kellett megoldanunk. Fontos cél, hogy a játékok, programok fizikai megélésén túl lelki táplálékot is nyújtsunk a gyermekeknek. Ennek fő pillére a napi egy órás áhítat volt, melyet iskolánk énektanára Kati néni és Almásiné Tar Gabriella tiszteletes asszony vezetett, ahol a gyermekek számára érthető megfogalmazásban került sor Isten ígéjének meghallgatása. Emlékezetesek maradtak a közös éneklések, zengett az iskola aulája a gyermekek Istent dicsőítő énekétől.

A napi programok - illeszkedve az Erzsébet tábor megadott tematikájához - évfolyamonként kerültek kialakításra, ami lehetővé tette, hogy a gyerekek ne csak osztálytársaikkal játszanak önfeledten, hanem másokat is megismerjenek. Lelkületünk összetartozását iskola-időben a jókais póló és egyenruha fejezi ki, míg a tábor során az Erzsébet-táboros póló és sapka jelezte közösségünket. Ezek a formai jegyek a külső programok alkalmával jelentettek segítséget, hogy mindenkit jól szemmel tudjunk tartani.

A tervezett program megvalósítása sikeresnek bizonyult, hiszen nem kevés gyermek az előre megadott turnuson kívül is további időszakokra kérte, hogy részt vehessen a tábor eseményein. Gyakorlatilag teljes kihasználtsággal valósítottuk meg a három hét valamennyi programját, melyből egy pár emlékezetes napot emelek ki.

A hőség miatt „forró” pillanatokot éltünk át a Csorba-tavon sárkányhajózás közben, ahol mindenki derekasan kivette részét az evezésből.

A csepergő eső ellenére jókedvűen

töltöttük el a napot a DVTK lillafüredi Kalandparkjában.

A tokaji kirándulás eseménydús volt, egyrészt sétahajóztunk a Tisza-Bodrog torkolatánál, másrészt a rakamazi Teknősház Látogatóközpontban néztük meg a honfoglalás időszakát bemutató interaktív kiállítást. A gyerekek elragadtatva szemlélték a korabeli tárgyi emlékeket, vették kézbe az eszközöket, bújtak be a jurtába, gyűjtötték a tallérokat a tarsolyukba.

Elgondolkodtató volt a szendrői Iskolatörténeti kiállítás, ahol átélhettük a száz évvel ezelőtti iskola hangulatát, kipróbáltuk a korabeli tanítási eszközöket. A helyi református templomban az iskola történelem tanára tartott részünkre egy színes előadást a helyi református gyülekezet életéről.

Újdonság volt mindannyiunk számára az a fajta kézműves foglalkozás, melyet református jelképekre alapozva, újszövetségi történetek mesélésével gazdagítva tartottak számunkra. Ezen a foglalkozáson a gyerekek agyagozhattak, bárány ceruzatartót készíthettek.

Sokadszorra bebizonyosodott, hogy a közösségben átélt nyári élmények összekovácsolják a résztvevő gyermekek lelkiségét, hosszabb távra jelentenek számukra feledhetetlen perceket.

*Kontra Beáta
tanító*

A Jókai új pedagógusainak bemutatkozása

„*Hinni taníts, Uram, kérni taníts!*”

Nyilasán Anikónak hívnak. Miskolcon születtem, és 52 éves vagyok.

Gyermekkoromat Aszaló községben töltöttem, ahol a családommal együtt a református gyülekezet tagjaként rendszeresen látogatjuk az istentiszteleteket. Személyiségünkben és életvitelünkben is meghatározó szerepe van a hitnek.

Tanulmányaim során a miskolci Fáy András Közgazdasági Szakközépiskolában statisztikus, könyvelő és vállalati tervező képesítést kaptam. A sárospataki Comenius Tanítóképző Főiskolán általános iskolai tanító, az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolán gyógypedagógus, pszichopedagógia szakos tanár oklevelet szereztem. Pedagógus szakvizsgát a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi szakán mentor, vezetőtanári irányban tettem, mesterpedagógus fokozatba 2017-ben léptem.

Pályafutásomat tanítóként a Dunántúlon kezdtem, de volt szerencsém óvónőként is tevékenykedni egy pilisi kis községben. Az aszalói álta-

lános iskolában töltött 16 évem alatt tanítóként, gyógypedagógusként és igazgatóhelyettesként dolgoztam. Előző munkahelyemen 5 éven keresztül a Pedagógia Szakszolgálatnál nevelési tanácsadás és szakértői bizottsági szakfeladaton végeztem a munkámat.

A Jókai Mór Református Általános Iskolában 3 éven át dolgoztam óraadóként gyógypedagógus munkakörben. Ettől a tanévtől már teljes állásban segítem kollégáim munkáját és látom el az SNI-s és BTMN-es gyerekek fejlesztését, prevencióját és rehabilitációját.

Két felnőtt gyermek édesanyja vagyok. A lányom okleveles közgazdászként dolgozik Hatvanban egy nagyvállalatnál, a fiam mérnökinformatikus Budapesten egy multinacionális cégnél.

Gyermeknevelésem és oktató-nevelő munkám során mindig a gyermekcentrikusság, tolerancia, empátia és következetesség vezérel.

Az egyenlő esélyek és egyenlő bánásmód megteremtésére, és az egyéni képességek szerinti személyiségfejlesztésre és ismeretátadásra törekszem. Tanítványaim nem csak eltérő képességekkel, hanem eltérő személyiségekkel is rendelkeznek. Szinte mind-egyikükhöz meg kell találni az utat az eredményes fejlődésük érdekében. Vallom, hogy minden gyerek tehetséges valamiben, csak meg kell találni benne az értékes dolgokat és támogatni kell azok megvalósulását. Számomra fontos a személyes példaadás, ezért törekszem mindig őszintén és építő jelleggel véleményt alkotni és értékel-

ni teljesítményüket és viselkedésüket. Olyan légkört igyekszem teremteni, amelyre jellemző a nyitottság, a másság elfogadása és ahol szabad hibázni, ennek megfelelően elfogadom a tanítványaim kezdeményezését, véleményét.

A tanulási folyamatoknál mindig alkalmazkodom a tanulók pillanatnyi állapotához. Kiemelten alapozok a megszerzett tapasztalatokra és az elfogadó légkör megteremtésére törekszem. Számomra nagyon fontos az önkifejezés, az, hogy a tanítványom verbálisan és vizuálisan is kifejezhesse jó vagy rossz élményeit, mert ezáltal közelebb kerülhetek hozzá, könnyebben található megoldást a problémákra. Legfontosabb célom az önmagukhoz mért fejlődés megvalósítása, az önismeret és az önbizalom kialakítása. Elengedhetetlen a pozitív megerősítés, az apró fejlődési eredmények kiemelése. Legtöbbször a figyelem tartósságának növelése, az emlékezet fejlesztése előrehaladást jelenthet. A tanulási kedv fokozásánál figyelembe veszem az érdeklődésüket, kezdeményező-készségüket a sikeres és eredményes fejlődésük megvalósulása érdekében. Vallom:

*„A gyermekek úgy éreznek,
ítélnek és cselekednek,
miként azt azoknál látják, akiket
szeretnek és becsülnek!”*

(Dr. Wlassics Gyula)

Nyilasán Anikó

Dolyák Fruzsínának hívnak. Encsen nőttem fel, de az utóbbi évet már Miskolcon töltöttem. Az Eszterházy Károly Egyetem Sárospataki Comenius Campusán végeztem Óvodapedagógus szakon. Édesanyám is

óvónőként dolgozott, ezért ő is nagymértékben motivált, hogy ezt a szakot válasszam. Mindig is nagyon szerettem kézműveskedni, zenélni. Általános iskolás koromban zongorát tanultam. A gimnázium után elvégeztem a Pedagógiai Asszisztens képzést, így lehetőségem volt fél évig dolgozni egy kis falusi óvodában Szalaszenden. Ezen időszak alatt megszereztem a középfokú komplex angol nyelvvizsgát. Ezt követően jelentkeztem az egyetemre.

Az egyéni külső komplex szakmai gyakorlatot már a Jókai Óvodában végeztem. A párom ajánlásával, valamint az intézmény jó híre miatt választottam ezt az óvodát a gyakorlatom teljesítéséhez, és a záróvizsga megszerzéséhez. Ezekben a hónapokban nagyon megszerettem az óvoda légkörét. A munkatársaim segítőkészek voltak, a gyerekek hamar megkedveltek. Szívesen adtam be az önéletrajzomat, így szerencsére felvételt nyertem az intézménybe. Az idei nevelési évemet a Báránka

csoportban kezdtem. Kolléganőmmel arra törekszünk, hogy minél színesebbé, változatosabbá tegyük a gyermekek életét az óvodában.

Dolyák Fruzsina

Közel 20 éve kezdtem tanítói pályafutásomat. Szerencsésnek mondhatom magam, hiszen azzal foglalkozom, amire gyerekkorom óta mindig is vágytam. Ez az a munka, amely egyben a szenvedélyem is, gyerekekkel foglalkoz-

hatok, taníthatom őket legjobb tudásom szerint, s mindemellett átadhatok számukra keresztyén értékeket.

Miskolcon születtem, családommal, azóta is itt élek. Középiskolai tanulmányaimat speciális angol tantervű tagozaton végeztem. Tanítói diplomámat a debreceni Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán szereztem angol műveltségi területtel. Azonnal sikerült elhelyezkednem a Bulgárföldi Általános és Magyar – Angol Két Tanítási Nyelvű Iskolában, ahol angolt, mint idegen nyelvet tanítottam. Az itt eltöltött tíz év alatt kiváló szakmai tudással rendelkező, tapasztalt kolléganőimtől megtanultam a nyelvtanítás alapjait.

2012 őszén a Miskolc-Szirmai Református Általános Iskola, Alapfokú Művészeti Iskola és Óvodában kezdtem tanítani angol nyelvet, ahol az oktatás mellett tehetségkoordinátori feladatokat is el láttam. A tehetségekkel való foglalkozás folyamatos motiváló erő számomra.

Időközben a Nyíregyházi Egyetemen mesterképzés keretében egyetemi végzettséget szereztem angol nyelv és kultúra tanára szakképzettséggel.

Munkám mellett közel öt éven keresztül az LCF Kids Clubs Hungary miskolci klubvezetőjeként dolgoztam, amely komoly szakmai kihívást jelentett számomra. Rengeteg továbbképzésen vettem részt, ahol megismertem az élményszerű, játékos, kommunikáció központú nyelvtanítás különböző módszereit. Klubvezetőként angol nyelvi klubokat, tematikus tábort szerveztem, vezettem 1–12 éves korú gyermekeknek, melynek tapasztalatait a mai napig kamatoztatom.

Azt gondolom, hogy a jövő a gyermekek kezében van, gyermekeink jövője pedig a mi felügyeletünk alatt formálódik. Ebben a szellemiségben igyekszem dolgozni, segíteni, formálni a rám bízott gyermekeket az idejüktől a Jókai Mór Református Általános Iskolában. *„A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkiel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink hitben.” (Gal 6,9-10)*

Illés Angéla

Lőkösne Hajdu Mariannának hívnak. Szikszón születtem 1985. december

3-án. Egy kis faluban, Mérán nőttem fel, ahol odaadó tanárainak köszönhetően, már egészen korán elhatároztam, hogy én is tanító néni szeretnék lenni.

Középiszkolai tanulmányaimat az encsi Váci Mihály Gimnáziumban végeztem, majd 2008-ban a Miskolci Egyetem Comenius Tanítóképző Főiskolán, magyar műveltségi területen, szereztem diplomát. Több évig tanítottam halmozottan

hátrányos helyzetű gyerekeket. 2018-ban Miskolcra költöztem a családommal. Először a Miskolci Görögkatolikus Általános Iskolában dolgoztam, majd az idei évben lehetőségem nyílt arra, hogy a Jókai Móra Református Általános Iskola tantestületének a tagja legyek.

Három gyermekem van, mindhároman a Jókai iskolába, illetve óvodába járnak, így nem volt teljesen ismeretlen számomra az új közeg. Tudtam, hogy olyan az iskola értékrendje, amivel teljes mértékben azonosulni tudok. Izgalommal, és nyitott szívvel várom az előttem álló feladatokat, a közös munkát a kollégákkal és a gyerekekkel.

Lőkösne Hajdu Marianna

HÁZUNK TÁJÁN

A parókia fűtőkorszerűsítése

Mint azt minden bizonnyal tudják a kedves Testvérek, a gyülekezet Palóczy utcai parókiáján több lakás található a lelkészi hivatal mellett. Ezen önálló rendeltetési egységek fűtése az elmúlt évtizedekben a gyülekezet anyagi lehetőségeihez képest lett kiépítve, korszerűsítve. Az utolsó komolyabb beruházásra mintegy 20 évvel ezelőtt került sor, amikor az emeleti segédlelkészi lakás és alatta az egykori iroda, az úgynevezett 103-as (régen az oda telepített telefonmellék száma volt 103, innen az elnevezés) fűtése az alsó szinten elhelyezett kazánra kötve megépült. Az egykori Szilágyi lakás felújításakor szintén

erre a kazánra lett rákötve a felújításkor, mivel az akkori anyagi helyzet nem engedte meg önálló fűtés kiépítését. Ebből a későbbiekben adódtak is sajnos üzemeltetési, hőérzeti problémák.

2019-2020 telén nyilvánvalóvá vált, hogy a jelenlegi rendszer az utolsókat rúgja, a 103-as kazánja miatt különösen aggódtunk, hogy kibírja-e a telet. Így a műszaki bizottság 2020 tavaszán elkezdte a fűtés korszerűsítés előkészítését. Épületgépész tervezővel átnéztük a meglévő rendszereket, majd a szemle után eldőlt, hogy 3 teljesen új kazánra és új radiátorokra lesz szükség. Ez alapján készítettük elő egy jó referenciákkal rendelkező, megbízható épületgépész kivitelező céggel a fűtőkorszerűsítést.

A tervezett beruházásra 2020 őszén Szőnyi Tamás esperes úr támogatásával a Tiszánineni Református Egyházkerületől 3 millió forint támogatást kapott a gyülekezet, mely fedezte a kazánok megvásárlásának és beszerelésének költségeit. Szerettük volna még akkor elvégezni a teljes korszerűsítést, azonban erre a kivitelező leterheltsége okán nem volt lehetőség, illetve az energiánkat lefoglalta a parókia omladozó vakolatú keleti falának helyreállítása, így akkor a kazánokat vásároltuk meg.

Végül 2020 őszén a 103-as kazánja mégis ki lett cserélve, mert az már végképp felmondta a szolgálatot, így azonnal cselekednünk kellett. A fűtési szezon elmúltával megkerestük a kivitelezőt, hogy lehet folytatni a megkezdett munkát. Nyár folyamán felvonultak és néhány nap alatt elkészült a teljes épület fűtéskorszerűsítése, beleértve a radiátorok cseréjét is. A felújítás fontos eleme volt a Szilágyi lakásban, illetve a hivatalban található konvektorok radiátorra cserélése. Jelenleg 3 kazánról, programozható termosztátokkal vezérelve üzemel az épület fűtése. Legnagyobb változás a hivatalban és az egykori Szilágyi lakásban érezhető, ahol immár egyenletes a klíma, de nagytiszteletű úr is örömmel újságolta, hogy amint hűlt az idő, beindult a fűtés és ellensúlyozta a néhány fokos lehűlést, azt tapasztalják, hogy az ő lakásukban is sokkal jobb lett a lakókomfort a beruházásnak köszönhetően.

*Jobbágy Tamás
presbiter*

Gyülekezeti kirándulás

Isten körülvelt bennünket a természet szépségével, hogy azok gyönyörködtesenek, elkápráztassanak, kellemesebbé és élhetőbbé tegyék életünket. A természetet szemlélve valamilyen fogalmat alkothatunk arról, aki mindezt megtervezte és megteremtette. Törvénybe vésett isteni parancsolat, valós igény a munka után a pihenés. A pihenés a teremtő folyamat része, a hetedik napon a Teremtő maga is megpihent.

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.” (Zsolt 121,1)

A kirándulásra június 26-án, szombaton került sor. Fontos volt, hogy nem túrát, hanem kirándulást hirdettünk és szerveztünk, mivel a túrázás talán sok embert elriasztana, mert eleve hosszúnak és nehéznek gondolják.

Tudatosan olyan útvonalat írtam ki, hogy akár óvodáskorú kisgyermek és idősebb korban lévő is lassan, olykor esetleg megpihenve megtegye. A Csanyik-völgyi Sanofi Gyógyszergyár parkolójából indultunk, a Kecskelyuk barlang (a Bükk-hegység fokozottan védett barlangja) megtekintése és felfedezése hosszú évek óta itt élő miskolciaknak is új ismeretet adott. A könnyebb haladás érdekében az okostelefonokkal való világítás a kisebb gyermekeknek nagyon tetszett, denevért azonban - sajnos vagy éppen nagyon jó, hogy - nem láttunk. A kellemes időjárás kedvezett, így a Forrásvölgy patak mellet tovább sétálva elindultunk a szívbarát tanösvé-

nyen, mely 3 km hosszú volt 120 méter szintkülönbséggel. Délre értünk vissza a parkolóhoz, kellemesen elfáradva, az elemózsiánkat elfogyasztva. Lelkipásztorunk kezdő mondata: „Szeretném ha .....” játékos bemutatkozás volt egymásnak, melyből kiderült pl. hogy ki hová szeretne eljutni nyaralni, talán éppen a spanyol tengerpartra repülővel a családjával mert eddig még ez kimaradt az életéből, vagy éppen szeretne megtanulni biciklizni, mert még nyugdíjas koráig sem sikerült.

A természettel, a túrázással kapcsolatban egy személyes történetet, megtapasztalásomat szeretném megosztani a Testvérekkel. 2019 nyarán részt vettem a Sárospataktól Kassáig tartó Szent Erzsébet zarándokúton, melyen a baráti körömből rajtam kívül még négyen voltunk. Hagyományosan a pünkösdhétfői szentmisét követő áldással indul az öt napig tartó zarándoklat - abban az évben 25 fővel - amely 120 km. A csomagok szállítása szervezeten történik, mindig a következő szálláshelyre fuvarozva, és meleg vacsorával vártak bennünket. Napi szinten elég volt egy kisebb hátizsákkal elindulni, amelyben a legszükségesebb holmikát vittük. Nagy meleg, megszámlálhatatlan szúnyog (szinte semmilyen spray, különböző csodaszer, illóolaj nem volt rájuk hatással) nehezítette utunkat. Bodrogolaszi, Komlóska, Regéc, Telkibánya,

Fűzér, Kassa a Zemplén legszebb részein vezet a túra. A reggeli áhítatot egy pálos rendi lengyel szerzetes tartotta, aki végig velünk volt a túrák alatt is. Az áhítat és imádkozás végén napi igei útmutatást kaptunk, amelyen napközben csendben elmélgedtünk, és este a vacsora után megbeszéltük. Napközben délelőtt és délután is volt egy-egy óra

szilencium. Számomra ez volt a legnehezebb a zarándoklat alatt. Az egyesületi túrákon folyamatosan beszélgettünk, itt azonban teljes csendben kellett haladnunk. Ez a csend szokatlan, új jelenség volt számomra. Ekkor döb-

bentem rá és tapasztaltam meg, hogy erre szükség van és gyakrabban kellene, mert csak ezáltal tudunk az erdőben is bevonulni a belső szobánkba, amihez a természet közelsége sok segítséget ad. Olyan zajokat, történéseket vettem észre és hallottam meg, amelyek eddig a folyamatos beszélgetések miatt elkerültek, nem érzékeltem, nem juthattak el hozzám. Az elmélyülés, gondolkodás, imádkozás egy idő után szinte magától elkezdődött, hiába volt körülöttem sok zarándok. A második napon már egyre jobb lett, aztán már vártam, hogy mikor lesz már végre csend! A testvéreknek is ajánlom, hogy tapasztalják meg és próbálják ki ezt az élményt is!

*Csóriné Kardos Éva
gyülekezeti tag*

„FÜVES LEGELŐKÖN
TERELGET, CSENDES VIZEKHEZ
VEZET ENGEM. LELKEMET
FELÜDÍTI...”

(ZSOLT 23,2–3)

Presbiteri szalonnasütés

A szalonnasütés egy kreatív társasági együttlét és közös gasztronómiai élmény. Az együtt étkezés szinte egyidős az emberiséggel, de a legtöbb állatfaj is együtt táplálkozik. A nyárson sütés technikája ősi és az egész világon ismert. Vannak a vízszintesen forgó nyársak és a függőlegesen forgók. Ezeken főleg húsokat sütnek. Hogy szalonnát sütnek-e valahol a világon a Kárpát-medencén kívül, azt nem tudom. Itt viszont nagy hagyománya van, a múltban része volt úgy a pásztor életformának, mint a földművelő ember és a katonák, vagy bujdosók mindennapjainak. Egy kora tavaszi, még bágyadt napsütéses metszés ebédszünetében életre szóló élményt is jelenthet, akár napjainkban is. A lényege, hogy a közös tűzön, ki-ki a saját peccenyéjét sütögeti. Úgy gondolom, sokkal több lehetőség rejlik benne, mint az egyre divatosabb grillpartiban, ahol a többség csak passzív szemlélője az étel elkészítésének, bár a tűz mellett, ősidőket idéző hangulat ez esetben is vitathatatlan. Nagyon sokan próbálták megfogalmazni a tökéletes szalonnasütés titkát. Nekem a legszimpatikusabb leírás Patai Lászlótól származik, és Az ember főztje című munkájában olvasható. Véleménye szerint nem a szalonna fajtája, annak irdalása, a nyársak milyensége, a kenyér puhasága, vagy pirítotttsága, esetleg a kiegészítő lipthói túró és egyebek adják meg a fennkölt hangulatát és a minőségét a szalonnasütésnek,

hanem azok az emberek, akik a tűz körül ülnek, és legfőképpen a türelem. Bizony az időt rá kell szánni, ha valamit igazán, becsülettel, jól akarunk csinálni. És ez nem csak az ételeinkre vonatkozik, hanem az életünk minden területére. A munkánkra, a párkapcsolatunkra, a gyereknevelésre, a hobbinkra. Egy fontos, vagy kevésbé fontos beszélgetést nem lehet türelmetlenül lefolytatni, mert feszültté válunk, a beszélgető társunkra ez ráragad, és jobb esetben kommunikációs hiba lesz belőle, de akár egy tartós konfliktus is kialakulhat, ami később nagyon nehezen kezelhető. Vagy említhetnénk a közlekedést is példaként.

Napjaink közhelyszerűen „felgyorsultként” emlegetett világában nagyon fontos, hogy ne kapkodjunk, ne akarjuk elsajnálni a minőségi időt semmilyen dolgunktól, mert ez selejtet fog eredményezni minden területen. Kormos, maszatos, félig nyers szalonnát és keserű, fekete, zsíros kenyeret eredményez. Ha belefogunk, adjuk meg a módját. Jézus biztosan sokszor ült le a tanítványokkal a tűz köré és sütögettek, ha nem is szalonnát, de halat biztosan. Nem lett volna ünnepélyes a félig sült, véres hal, vagy a nyers, rágós kenyér. Hitelét vesztetté vált volna a tökéletes megváltás, az örök élet ígérete, az evangélium, ha egy sült hal elkészítésére sem szánt volna Urunk elegendő időt. A hozzá vitt betegeket sem félig-meddig gyógyította meg, nem is említem már Lázár feltámasztását.

A helyettünk elszenvedett kínzásokra is rászánta az időt, pedig bizony az keserves idő volt számára. Mi hányszor

vagyunk időzavarban, amikor szükséges lenne segítenünk egy ismerősünknek, vagy meg kellene látogatnunk valakit. Vagy mikor elcsendesedünk Isten előtt, az ige fölött. Akinek a megváltásba vetett hitéből adódóan örök élet tudata is van, az a rendelkezésére álló időt bölcsebben kell, hogy kihasználja. Több méltósággal.

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” (Ef 5, 15-17)

Engem erre tanított ez a presbitériumi körben megrendezett szalonnasütés. És nagy öröm volt, hogy végre, nagyon sok várakozás után birtokba vehettük a gyülekezeti házunk udvarát, ilyen céllal. Még nem elegáns a környezet, de a célnak megfelelt, és a miénk. Igazi öröm volt mindenki szívében, hogy ezúttal nem a hivatalos, arra méltó környezetben jegyzőkönyvezett presbitéri gyűlésen cserélhettük ki gondolatainkat, hanem egy kötetlen, vidám közösségi formában. És jó lenne még többször, több gyülekezeti taggal együtt is hasonló alkalmakon részt venni.

*Guba Péter
presbiter*

Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben...

A vírus hullámokkal tarkított hosszú szünetet követően újra útnak indulhatott imaközösségünk, melynek létrejöttét annak idején lelkipásztorunk szorgalmazta.

Biztos vagyok benne, hogy sokan közülünk egyéni csendességükben, vagy kiscsoportos bibliakörökben is gyakran imádkoznak gyülekezetünkért, viszont az is lényeges, hogy legyen egy olyan alkalmunk, amikor kimondottan azért jövünk össze, hogy Isten elé vigyük a gyülekezetet, lelkipásztorunkat, és mindazokat, akik a hozzánk tartozó óvodával, iskolával kapcsolatban állnak. Hasonlóképpen jó, ha tudunk például bármely gyülekezeti tagunk betegségéről, akinek a felépülését közösen kérhetjük Istentől, de ugyancsak örömmel adunk hálát házasságokért, gyermekáldásért és egyéb pozitív eseményért. Egyszóval, számon tartjuk egymást.

Számtalan igében kapunk iránymutatást arra nézve, hogy milyen fontos az imádság, így például a következőben: *„A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.” (Róm 12,12).* Ebben az instant világban azt szeretnénk, ha minden rögtön megvalósulna, amit kérünk, Isten viszont türelemre, kitartásra tanít minket, hiszen Ő tudja, hogy minek mikor van itt az ideje. A hangsúly azonban a Vele való folyamatos kapcsolattartáson van.

Azt is megtapasztalhattuk már egyéni és közösségi szinten is, hogy az imádságnak, a másért való közbenjárásnak hatalmas ereje van, sőt maga Pál kéri is a testvéreket arra, hogy imádkozzanak érte: *„Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk Krisztus titkát.”* (Kol 4,3) Biztos sokan hallottuk már a következő mondatot barátok részéről: „Imádkoztam érted”. Nem tudom, hogy ez kiben mit indított el, de számomra azt jelentette, hogy annak a másik embernek nem mindegy, hogy mi van velem, és Az elé viszi az ügyemet, Aki a legtöbbet teheti értém.

Mindezek mellett pedig megnyugtató az, hogy ha mi nem is mindig tudjuk igazán, hogy mit is kell kérnünk, hiszen még a saját életünk történései sem mindig világosak a számunkra, a Lélek tudja az Úr felé tolmácsolni a mi esetlen mondatainkat: *„Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokdásokkal.”* (Róm 8,26)

Meggyőződésem, hogy a közös imádságokon keresztül egymás szemléletét is tudjuk formálni, és nagyszerű megélni azt is, hogy nem csak kérni tudunk, de hálát is adni és az Urat dicsőíteni.

Bár Isten minden egyes ember hangját hallja, de milyen öröm lehet Számára az, amikor többen, egységben fordulnak

Hozzá.

Végezetül álljon itt néhány gondolat az imaközösség néhány résztvevőjétől arról, hogy miért tartja ezt az alkalmat fontosnak:

Én úgy gondolom, hogy az imaközösségben az együtt, egy szívvel való odafordulás Istenhez lehetőséget ad arra, hogy megtapasztaljuk Isten hatalmas, változást hozó erejét. Közösséget teremt az Atyával és egymással. (Lenke Anita)

Én azért tartom fontosnak, mert fel-emelő számomra, ahogy közösen Isten elé hozhatjuk a kéréseinket, és közbenjárhatunk a gyülekezeti közösségért. Megnyugtató hallani egymás imádságait, és megélni a közösség erejét az együtt kimondott ámenekben. (Hártó Ákos)

Az istentiszteleten a gyülekezet elsősorban passzív hallgató. A liturgikus, közös aktivitás is formális és alig személyes. Ezt kiegyensúlyozandó, szükség van a közvetlenségre és személyes aktivitásra, egymás jobb megismerésére. A közös ima - az Isten keresésén túl - erre is jó alkalom. (Kalydy Zoltán)

Másokkal őszintén együtt lenni az Úrral imádságban és együtt vinni a terheinket, együtt kérni a segítséget Atyánktól nagyon áldott, ugyanakkor egy sebezhető és intim állapot. Pont ez a sebezhetőség

az, ami miatt nem csak egymás mellett imádkozó ismerősök vagyunk, hanem együtt imádkozó testvérekké formálódunk. Imaközösségben sokszor félelmeink nehézzé teszik azt, hogy megszólaljunk: aggódunk, hogy elég ékesszólóan imádkozunk-e, félünk, hogy kifelejtünk valamit, amit mondani akarunk, aggaszt, hogy egy szívből jövő gondolt miatt mit gondolnak azok, akik hallják az imádságunkat. Fontos felülkerekedni ezeken a félelmeken és az Úrra figyelve őszintén beszélgetni Vele, testvéreinkkel egyetértésben. *(Rónai Tímea)*

Az imaközösség jó alkalom egymás megismerésére, ezen kívül felemelő érzés. *(Bartha Kálmánné)*

Azért tartom fontosnak az imaközösséget, mert építi a gyülekezetet. Rendkívül hasznos a közös imádság, az Istenre és egymásra hangolás, közös célokat fogalmazunk meg, melyhez Mennyei Édesapánk támogatását kérjük. Azzal, hogy részt veszünk ebben kifejezzük, hogy fontos számunkra a gyülekezet lelki megújulása és hajlandók vagyunk cselekedni ezért. *(Jobbágy Tamás)*

Az imaközösségben erőt nyerhetünk és útmutatást kaphatunk, mivel kapcsolódunk a legnagyobb erőforráshoz, a mindenható Istenhez, mennyei Atyánkhoz! *(Tokodi Tímea)*

Kovács Andrea
presbiter

„Mindenben hálákat adjatok” (1Thessz 5,18)

Életem minden napja hálával kezdődik, hálát adok a Mennyei Atyámnak, hogy vigyázott rám, megtartott az öngondoskodás minden előnyeivel az új nap megélésében. Öröm és hála, lelket gazdagító szeretet, ami kisugárzik családom részéről, ami boldoggá tesz, megerősít a naponként megélt viszontagságos időben. Imádkozom, hogy a mi Megváltó Urunk Jézus Krisztus értünk hozott áldozata érintsen meg minél több lelket, hogy a gonddal terhelt világban ne a gyűlölet, hanem a szeretet győzzön. Az út nehéz, fáradtságos, hosszú, de a békességet, az egymás elfogadását, szeretetét csak áldozatok árán lehet elérni.

A gondviselő jó Isten az embert szabadnak teremtette, szomorú azonban, hogy a Sátán hatalma napjainkban kiterjedt az élet minden területére, megtevesztő híreszteléseivel az emberi lelkekben. Egyedül az Úrban bízva, hozzá fohászkodva sikerül a lelkeket a reményt megtartva jó útra téríteni.

Idős korom ellenére még emlékszem gyermekkoromban megélt eseményekre; 12 évesen éltem meg a háború borzalmait, Édesapa nélkül, aki az első világháború után a másodikban is részt vett.

A Kárpátoknak a legkeletibb csücskébe a háború 1944-ben ért el. Bombázásokkal kezdődött, mivel Brassó légvonalban csak 25 km-re van a szülőfalumtól, Lisznyótól. Minden bomba-

robbanást hallani lehetett. Az első bombázás az ortodox húsvét első ünnepére esett, ami a hozzánk eljutott hírek szerint szörnyű emberáldozattal végződött, tudniillik a szirénák későn szólaltak meg, a templomokból menekültek az emberek. Emlékszem a mi református templomunkban is istentisztelet volt, jelezték a szörnyűséget. A templom előtt láttuk, hogy a város füstben és lángokban áll. Ez volt az első találkozásom a háborúval, még ha 25 km távolság választott is el, de éreztem szörnyűségét.

Nyolcgyermekes családban hatodik gyermekként születtem kisebbségi sorban. A gondviselő jó Isten mindenkor a családdal volt, szorgalmas, becsületes munkával tartották el a családot. Az elemi iskola után felekezeti gimnáziumba adták testvéreimet, így én 1949-ben a Sepsiszentgyörgyi Református Székely Mikó Kollégiumban végeztem az első gimnáziumot. Szomorú, de 1944. március 19-én a német megszállással megszűnt a tanítás. Az egész család beállt a munkába, mert vidéken a föld volt a megélhetés forrása, amit odaadással, szeretettel, keresztyéni hittel és mindig reménnyel dolgoztunk, hogy a jó Isten meghozza a fáradságos munka gyümölcsét.

Bátyámnak, aki 4 évvel volt idősebb, komoly segítséget nyújtottam minden mezőgazdasági munkában, az állatgondozástól a kalászos gabonák behordásáig, csűrbe raktuk és onnan csépeztünk.

Így következtek a szörnyű napok, hetek (3 hét), amikor éjjel-nappal szóltak a fegyverek. A pincében volt az óvó-

hely, amit télen burgonya, répa, zöldségek tárolására használtunk. A három hét alatt az állatokat gondozni kellett, takarmányt biztosítani, de az Úrban hitünk megerősödött. Félelem nélkül végeztük a ránk bízott feladatokat, azzal a reménnyel, hogy a jó Isten vigyáz ránk, megőriz a hosszú útra.

A hála és köszönet mindig elhangzott mindenki részéről a családban, és hálát adok Istennek, hogy ma békében élhetünk.

„Mindenben hálákat adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok” (1Thessz 5,18)

*Kese Zoltán
Szenior Biblia köri tag*

Jegyesoktatás

2021. június 5. napján gyülekezeti házukban került megtartásra a templomunkban idén nyáron és ősszel házassodni szándékozó jegyespárok részére a házasságra felkészítő beszélgetések második alkalmá.

Feleségemmel dr. Kenyeresné dr. Ignáth Andreával tettünk bizonyosságot a hívó házasság örömeiről és buktatóiról, a saját, tizenhét évnyi házasságunkban megélt tapasztalatok alapján.

Szó esett a család biblikus rendjéről, Isten szerepéről a házastársi kapcsolatban, a házasság megszenteléséről. Igyekeztünk a mai rohanó, és egyre inkább szétbomló világban felmutatni a jegyes-

párok részére azt az örök, és ma is érvényes isteni rendet, amelyet a Teremtő a házasságban előírt. Külön hangsúlyt fektettünk a házasság dinamikájának bemutatására, amelynek keretében elmondtuk, hogy az évek alatt mi mennyiben változtunk, és ez hogyan alakította a kapcsolatunkat.

Természetesen nem kerültük el az olyan érzékenyebb témákat sem, mint a viták kezelése, vagy a házastársak szüleivel való megfelelő kapcsolat kialakítása.

Örömmel osztottuk meg a házasulandókkal a három gyermekünk nevelése során felhalmozódott tapasztalatokat is. Reméljük, hogy bizonyágtételünk építő és hasznos volt a jegyespároknak.

dr. Kenyeres Gábor

A Szívós kripta új élete

Az egyik nyári délutánon, mikor a Fital felnőttek köre szokásos szerdai alkalmát tartotta a parókia tetőteraszán a szolgálati lehetőségekről beszélgettünk, hogy hogy lehetne a csoport a saját lelki épülésünkön felül mások javára is. Ekkor Czél Izabella elmesélte, hogy ő édesapjától tudja, hogy a parókia épületét egy tehetős miskolci család utolsó, leszármazottak nélküli tagja hagyta az egyháza, azt kérve, hogy a Deszkatemetőben található családi kriptáról viseljen gondot gyülekezetünk. Erről egyikünk sem tudott, ám mivel a Fital felnőttek köre révén – sőt többünket a korábbi ifik kapcsán is – sok kellemes emlék köt ehhez az épülethez, ezért feladatunknak éreztük, hogy teljesítsük a család végakarátát. Már az első lépés, a kripta megkeresése is izgalmasra sikerült, mivel olyan szinten nőtte be az elmúlt években a borostyán és a vadrózsza, hogy többször elmenünk mellette, míg végül telefonos segítség útján sikerült rábukkanni. A terméskőből kirakott kripta fala előtt élő vízesésként alázuhanó borostyánokat félrehúзва táruult fel előttünk a márványtábla, mely az ezen helyen nyugvó Szívós Zsigmond, és családjának nevét hirdette. Ezzel megkezdődött a sírelék ébredése Csipkerózsika-álmából, melynek során többször visszatérve eltávolítottuk a túlburjánzott futónövényeket, fűrészekkel és ágvágókkal kivágtuk a vadrózsákat, és egyéb cserjéket. Végül szeptember-

ben az egyik szerdai alkalom keretében közösen átsétáltunk a temetőbe, és befejezésképpen néhány színes virágot elültetve egy kis sziklakertet varázsoltunk a kriptá elé. Úgy gondolom nem is az elvégzett feladat nagysága miatt marad ez az emlék minden résztvevő számára különleges, hanem sokkal inkább amiatt, ahogy együtt tudtunk működni egy közös cél érdekében. S bár odaát ezt már valószínűleg nem értékelik, nekünk, akik itt vagyunk mégis egész más már a parókia tetőteraszáról úgy kitekinteni a városra, hogy a család, amely sok évtizeden át lakta ezt az épületet, és nagy-lelkű adományával lehetővé tette, hogy egy gyülekezet ilyen csodálatos otthonra leljen a város szívében, már méltóbb helyen alhatja örök álmát. A családfő, Szívós Zsigmond névjegye műépítész-ként sok helyen megjelenik, és gyökeresen meghatározza Miskolc belvárosának hangulatát. Többek között ő volt a tervezője, és kivitelezője a Kossuth utca 18. szám alatti Hesz-Orczy háznak,

melyben megépülése után az 1848-as szabadságharc önkéntese, későbbi országgyűlési képviselő, Orczy Gyula lakott családjával. Szintén az ő nevéhez köthető a Szemere utca 4. szám alatti Grünfeld-ház megtervezése is (melyet sokan a korábbi Postabank épületeként ismernek), mely méltán nevezhető városunk egyik legcsodásabb eklektikus homlokzatú építményének. A történelmi belvárosunk magával ragadó hangulatában elmerülve szívet melengető érzés tudni, hogy ebben egy, a gyülekezetünk mindennapjaihoz ily szorosan köthető család munkássága is visszaköszön. Mikor ezen csodás épületek előtt haladunk el, vagy a parókian járunk, jusson hálával eszünkbe a Szívós család emléke.

*Hártó Ákos
gyülekezeti tag*

Hálás a Gondviselésnek éveieért

Derűvel tekint életére Nyírfalusiné Zsóka néni, akiszázéves születésnapját ünnepelte.

A Deszkatemplom nyugalmazott presbiterének Nyírfalusiné Erzsébetnek augusztus 8-án volt a századik születésnapja. Ez majdnem egybeesett Noel nevű dédunokája keresztelőjével, amit egy hétre rá tartottak. Az ünnepélyes istentiszteleten a dédnagymamát egykori presbitertársa, Baji Lászlóné köszöntötte a templomban. Zsóka néni később családja körében beszélt gyülekezethez való kötődéséről és a rengeteg szeretetről, amit kapott, egyszóval a hosszú élet titkáról.

Mit mondana, minek köszönheti száz évét?

Szinte beszélő viszonyban vagyok a Mennyei Atyával és sokat imádkozom. Szerintem az imádság rengeteget jelent, meghosszabbítja az életet és nyugalmat ad. Érzem, hogy törődik velem a Jóisten, hogy ilyen hosszú életet adott.

Hogyan éli meg, hogy együtt ünnepelhetett a dédunokájával?

Jó érzés, mert Noel nagyon aranyos kisfiú. Mondtuk neki előre, hogy vizet kap majd a fejére. Bátran viselte a szertartást, nem sírt. Annak is örültem, hogy abban a gyülekezetben keresztelték,

ahová sok évig tartoztam.

Milyen emléke van a közösségéről?

Szívesen emlékszem vissza rá, mert sokan szerettek ott. Mindig kerestem a lehetőségét, hogy gyülekezethez tartozhassak. Akkor kerültem a Deszkatemplomba, amikor a tűzvész után újjáépítették. Fiatalabb koromban bibliaórára is jártam. Időnként még a mai napig meglátogatnak onnan, de az én generációmól már senki nem él. Most is ennek a közösségnek az egyik tagja köszöntött a keresztelőn, születésnapom alkalmából. Korábban együtt is szolgáltunk. Nagyon kedves, barátnők vagyunk és több szép, saját kezűleg készített kézimunkát kaptam tőle. Mindig megcsodálom ezeket az otthonomban.

A családja példaként tekint a hitére. Miként tudta ezt továbbadni?

A családom és később már az unokáim is elkísértek istentiszteletekre és a szívükhöz nőtt a Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség. Manapság már csak a televízióban tudom követni az istentiszteleteket, mert romlott a hallásom, de a gyerekeim odafigyelnek rá, hogy sose maradjak le róla. Az úrvacsorát is házhoz hozzátják nekem.

Mesélne a fiatalságáról?

Szamoskéren születtem, mondhatni a folyó partján, de már 4 éves koromban Miskolcra költöztünk. Ezt a várost te-

kintem az otthonomnak, amit főként azért szeretek, mert nagyon szép vidék. Fiatalabb koromban szívesen jártam ki Lillafüredre és Tapolcára. Amikor dunántúli rokonaink eljönnek látogatóba, mindig elvisszük őket is ezekre a gyönyörű helyekre. Valamikor a tanácsnál dolgoztam a pénzügyi osztályon és onnan mentem 55 évesen nyugdíjba. A férjemmel szépen éltünk, jó kedélyű ember volt és nem szűkölködtünk sosem.

a századik életévemet. Hatalmas ünnepséget rendeztek nekem az udvaron. Jó volt hosszú idő után kicsit kimozdulni. Elégedett ember vagyok, mert sok szeretettel vesznek körül.

*Detzky Panni
gyülekezeti tag*

Hogyan telnek ma a napjai és milyen volt a születésnapja?

Ebben a kétszintes Győri kapui kertés házban lakom Emese lányom és Béla fiam családjával. Négy generáció él együtt. A menyem ügyesen gondoskodik rólam, és nagyon jó hozzám. Összesen hat unokám van és már három dédunokám született. Mindig félreteszek, hogy a születésnapjukra, névnapjukra tudjak ajándékozni nekik egy kis zsebpénzt. A gyerekek odáig voltak, hogy megértem

GYEREKSAROK

SZÓTAGGOMBOLYÍTÓ

Keressd meg a fonal elejét és gombolyítsd fel a folytatást!

„Örülj, Jeruzsálem, teljetek el
gyönyörűséggel csodálatos gazdagságából.
Mert ezt mondja az Úr: _____

”
Iz 66,12

	t	e	k	t	o	m	n	e	m	a	k	o	t	k	é	t	p	a	
di																	radt		
á																	eső		
sé																	ki		
és																	gét		
Íme																	mot		
lga																	ki		
á																	fo		
	r	a	s	z	z	e	r	a	a	b	e	t	a	m	i	n	t		

Az ember a külsőt nézi

Az alábbi szavakat keresd ki és húzd át az ábrában. Ami betű megmaradt, azokat olvasd el, és megtudod, mit néz az Úr.

ABINADAB DÁVID IZÁJ SZÉP SAMMA
 ÁLDOZAT ELIAB LÁTÓEMBER ÜSZŐ
 BETLEHEM FÖLKENT KIRÁLY SÁMUEL

1 Sám 16,7

D	L	Y	L	Á	R	I	K	A	B
Á	Z	Á	Ü	S	Z	Ő	Ú	A	E
V	R	A	T	J	Á	Z	I	Z	T
I	O	N	B	Ó	A	L	N	A	L
D	S	Á	M	U	E	L	S	Z	E
S	Í	V	E	S	A	M	M	A	H
Z	B	A	D	A	N	I	B	A	E
É	Á	L	D	O	Z	A	T	E	M
P	T	T	N	E	K	L	Ö	F	R

FÉNYKÉPALBUM

sárkányhajózás

Rakamaz, Technósház Látogató Központ

agyagozás

DVTK kalandpark

presbiteri szalonnasütés

presbiteri szalonnasütés

*Felelős szerkesztő: Almási Ferenc
A szerkesztőbizottság tagjai:
Dr. Benke László, Kovács Andrea, Kovács Réka
Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében.
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik.*